

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Petra Mikeše a soudkyně Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **L. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2017, čj. KUKHK-11729/DS/2017/Er, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 2. 2019, čj. 31 A 14/2017-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 12. 2016, sp. zn. 2016/6229/SPR-SR-HAL, čj. 142368/2016, podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Toho se dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Neznámý řidič ve vozidle žalobce dne 13. 3. 2016 v 16:03 hod. v obci Mladé Buky ve směru na obec Svoboda nad Úpou, na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se

silnici III. třídy č. 01413 překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy, neboť v místě, kde je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 73 km/h. Za uvedený správní delikt správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť se nevypořádal s námitkami v podání žalobce ze dne 11. 1. 2017. Nepřezkoumatelnost spatřoval také v tom, že žalovaný ve výroku rozhodnutí neuvedl ustanovení, podle kterého byla uložena pokuta. Dále tvrdil, že v místě měření nebyla stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, ale 90 km/h, protože křižovatkou bylo omezení rychlosti ukončeno. Vzhledem k tomu, že byla rychlost změřena úsekovým rychloměrem, nelze ani zjistit, jakou rychlostí řidič jel v místě křižovatky. Nelze tedy vyloučit, že v daném místě jel rychlostí menší než 50 km/h. Není ani zřejmé, jak správní orgány zjišťovaly, zda se v daném místě skutečně nachází značka č. B 20a stanovující nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h. Správní orgány dále nedostatečně odůvodnily závěr, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Právní řád nezná značku označující úsekové měření rychlosti a měření rychlosti v daném úseku je nezákonné. Správní orgány také neprokázaly, že obecní policie měřila rychlost v souladu s § 79a zákona o silničním provozu v součinnosti s Policií ČR. Rozhodnutí žalovaného je také v rozporu s jeho rozhodovací praxí, neboť v dalších obdobných případech rozhodnutí správního orgánu I. stupně ruší.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí 30. 12. 2016 a podání označené jako „*vyjádření ke spisu*“ žalobce doručil až dne 11. 1. 2017, ačkoliv byl upozorněn, že správní orgán I. stupně nebude přihlížet k podáním učiněným po vydání rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno 12. 1. 2017. Poté, co podal blanketní odvolání, byl vyzván k jeho doplnění. Pokud by považoval své podání z 11. 1. 2017 stále za věcné, uvedl by námitky znovu v doplnění odvolání nebo na ně alespoň odkázal. Jelikož tak ani přes výzvu neučinil a blanketní odvolání nedoplnil, mohl se žalovaný oprávněně domnívat, že byl žalobce rozhodnutím správního orgánu I. stupně uspokojen. Nepřezkoumatelnost nezpůsobuje ani neuvedení všech ustanovení rozhodných pro určení sankce ve výroku správního rozhodnutí, protože z odůvodnění daného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán I. stupně určil sankci s ohledem na zákonná kritéria. V případě stěžovatele bylo provedeno úsekové měření, při kterém je měřena průměrná rychlost v určitém úseku a nikoli okamžitá rychlost v jednom místě. Nic na tom nemění ani nevhodně použitý výraz, že k překročení došlo „*v místě křižovatky*“. Relevanci nemá ani argumentace, dle které bylo rychlostní omezení ukončeno křižovatkou. Jedná se o účelové a obstrukční tvrzení, které žalobce ve správním řízení vůbec nevzněsl. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že je mu osazení daného úseku dopravními značkami dobře známo z úřední činnosti a nebyl proto důvod v tomto směru provádět další dokazování. Přestože krajský soud považoval listiny založené ve správním spisu jako dostatečné pro prokázání, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování návodem k použití rychloměru včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým

pokračování

institutem a stanoviskem Ministerstva dopravy k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Na jejich základě dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Listiny založené ve správním spisu také prokazují, že měření proběhlo v součinnosti s Policií ČR, o čemž byla veřejnost také informována v místním periodiku a na webu města Trutnov. Z § 79a zákona o silničním provozu je zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení daného úseku a ani ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B. nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, v nichž obecní policie měří rychlost. Krajský soud ani neshledal, že by existovala ustálená praxe, která by mohla založit legitimní očekávání žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí. Správní orgán sice stěžovatele upozornil, že nepřihlédne k podáním učiněným po vydání rozhodnutí, ale odkazoval na § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dle kterého lze činit vyjádření kdykoliv do vydání rozhodnutí. Tím zákon myslí vydání konečného pravomocného rozhodnutí. Ve správním řízení o přestupku se uplatní zásada jednotnosti řízení a stěžovatel měl právo své stanovisko uplatnit kdykoliv v průběhu celého správního řízení. Závěr, dle kterého stěžovatel nepovažoval námitky uvedené v podání ze dne 11. 1. 2017 dále za relevantní, protože je nezopakoval v odvolání, je spekulativní a právně nepodložené. Pokud stěžovatel učinil podání, které správní orgán I. stupně nemohl objektivně zohlednit, nemůže jej žalovaný ignorovat.

[5] Nesprávně krajský soud posoudil i námitky nepřezkoumatelnosti spočívající v neuvedení ustanovení, dle kterého byla uložena sankce. Není dostatečné, pokud správní orgán I. stupně uvedl jen § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017), protože se jedná z části o blanketní normu. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výroku rozhodnutí uvedenou ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno. Takovým ustanovením je i ustanovení upravující sankční rámec. To je zcela zásadní pro posouzení, zda byla uložena sankce zákonná. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, čj. 9 As 263/2015-34, nebo jeho rozšířený senát v usnesení ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46 a obdobnou situací se zabýval také v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 As 322/2017-29. Správní orgán I. stupně nadto na dané ustanovení neodkázal ani v odůvodnění.

[6] Stěžovatel namítá nesprávní právní posouzení porušení rychlostního limitu. K tomu nemohlo dojít „v místě křižovatky“, protože hranice křižovatky ukončila rychlostní omezení stanovené místní úpravou. Je absurdní, aby krajský soud tvrdil, že nebyla měřena v místě křižovatky, když je to uvedeno ve výroku rozhodnutí. I kdyby křižovatka tvořila jen část měřeného úseku, znamenalo by to, že rychlostní limit 50 km/h byl jen v části daného úseku, v jiné části šlo o 90 km/h a průměrný rychlostní limit byl s určitostí vyšší než 50 km/h. Oporu v zákoně nemá ani závěr, dle kterého rychlostní limit přestává platit

až s koncem křižovatky. Z § 2 písm. w) a x) zákona o silničním provozu a z § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“), plyne, že v celé křižovatce rychlostní omezení neplatí.

[7] Správní orgány také nedostatečně zjistily skutkový stav a krajský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit. Konkrétně jde o prokázání, zda v místě měření skutečně platilo omezení rychlosti. Stěžovatel na takové námitce nespátřuje nic účelového a obstrukčního, jak uvedl krajský soud. Stěžovatel navíc tuto námitku uplatnil ve svém vyjádření ze dne 11. 1. 2017, ke kterému správní orgány nepřihlížely. I kdyby však byl pasivní, postačovalo, že v řízení před krajským soudem poukázal na jinou možnou variantu skutkového děje a bylo na krajském soudu, aby případně doplnil dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015-47). Ani krajský soud nepopřel, že ve správním spisu není žádný důkaz o existenci rychlostního omezení. Krajský soud sice uvedl, že správnímu orgánu I. stupně je situace v místě známá, s tím však stěžovatel nesouhlasí. Není totiž pravda, že by v místě byla zvýšená nehodovost. V dané křižovatce došlo za poslední tři roky k jedné nehodě, která neměla souvislost s nedodržením rychlosti. Ani umístění přechodu a autobusové zastávky nijak neprokazuje, zda je v místě omezená rychlost.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel vymezil kasační důvody, které svým obsahem odpovídají důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav (stanovený rychlostní limit v měřeném úseku) a krajský soud nesprávně posoudil jeho námitky nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a námitku týkající se posouzení nejvyšší povolené rychlosti v místě křižovatky.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami zpochybňujícími přezkoumatelnost správních rozhodnutí. Z předloženého správního spisu plyne, že stěžovatel byl přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 24. 11. 2016 seznámen s ukončením dokazování s tím, že má možnost se 22. 12. 2016 seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Současně jej správní orgán I. stupně poučil, že po uvedeném datu přistoupí k vydání rozhodnutí. Stěžovatel tak neučinil a správní orgán I. stupně vydal dne 30. 12. 2016 rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno dne 12. 1. 2017. Stěžovatel však předchozího dne (11. 1. 2017) doručil správnímu orgánu I. stupně podání nazvané jako „*vyjádření ke spisu*“, v němž vznesl řadu námitek proti způsobu měření rychlosti, zjištění osoby řidiče vozidla a zjištění skutkového stavu. Následně podal stěžovatel 1. 2. 2017 blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil o důvody.

pokračování

[13] Úvodem lze předeslat, že judikatura správních soudů konstantně dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, jestliže se správní orgán nevypořádal s některými z odvolacích námitek a důkazních návrhů účastníka správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, čj. 3 As 51/2007-84). Z výše uvedené rekapitulace obsahu správního spisu plyne, že stěžovatel v době, kdy zasílal správnímu orgánu I. stupně své podání z 11. 1. 2017, ještě nevěděl o vydání správního rozhodnutí. Nevěděl proto, že jeho argumentace už nemůže mít na správní rozhodnutí I. stupně žádný vliv. Pozdní podání daného vyjádření však vzhledem k povaze správního řízení o správním deliktu stěžovateli nijak nebránilo, aby nové skutečnosti a nové návrhy na dokazování uplatnil až v odvolacím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS). Z hlediska časové posloupnosti je také zřejmé, že se ještě nemohlo jednat ani o odvolací námitky. Stěžovateli muselo být navíc zřejmé, že takto na ně nenahlíží ani správní orgán I. stupně, protože jej vyzval k doplnění blanketního odvolání.

[14] Ze zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva) plyne, že je každý povinen řádně a včas učinit všechny kroky směřující k ochraně svých práv. Tím spíše lze takovou odpovědnost vůči svým právům požadovat po stěžovateli, který byl zastoupen zmocněncem zastupujícím v obdobných správních řízeních celou řadu dalších osob (viz námátkou rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2020, čj. 10 As 245/2018-42, ze dne 11. 6. 2020, čj. 10 As 233/2019-38, ze dne 8. 11. 2018, čj. 7 As 357/2017-17, a mnohé další) a lze tedy očekávat, že mu musely být důsledky nedoplnění důvodů odvolání zřejmé. Stěžovatel byl nadto již více než měsíc před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznámen s tím, že se schyluje k vydání rozhodnutí, které bude dle všeho vydáno na konci měsíce prosince (po datu stanovenému k seznámení s podklady). Je proto rovněž odpovědností stěžovatele, že takřka dva měsíce se svým podáním otálel. Z těchto důvodů se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, ačkoliv nereagovalo na podání stěžovatele ze dne 11. 1. 2017.

[15] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval namítanými vadami výroku rozhodnutí, ve kterém správní orgán I. stupně uvedl, že za správní delikt uložil pokutu 1 500 Kč podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017). Dle daného ustanovení „za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.“ Předně je třeba dát stěžovateli za pravdu, že dané ustanovení není pro stanovení sankce samo o sobě dostačující a je proto potřeba jej aplikovat spolu s dalším ustanovením, na které blanketně odkazuje. Takovým ustanovením je v nyní posuzované věci § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

[16] Jak uvedl rozšířený senát v bodě [26] stěžovatelem odkazovaného usnesení sp. zn. 4 As 165/2016: „Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu

pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona.“.

[17] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že uvedení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu by sice vedlo k větší konkretizaci výměry, ale jeho neuvedení v kontextu nyní posuzované věci samo o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se s jeho závěrem ztotožňuje. Je třeba připustit, že správní orgán I. stupně skutečně neuvedl všechna ustanovení podstatná pro stanovení sankce, čímž zatížil své rozhodnutí vadou. V souladu s výše citovanou judikaturou je však třeba posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti, o jak závažnou vadu se jedná. Správní orgán I. stupně ve výrokové části rozhodnutí uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, za jaké deliktní jednání byl stěžovatel seznán vinným. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž stěžovateli byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí a správní orgán I. stupně odůvodnil i proč tak učinil. Stěžovatel tedy byl informován v úplnosti o tom, co spáchal (resp. za jaké protiprávní jednání odpovídá), proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. V důsledku neuvedení konkrétního odkazu na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu nevyvstala ve věci žádná relevantní právní otázka vnášející nejasnost do jejího posouzení. Za této situace by považoval Nejvyšší správní soud za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že neobsahovalo výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který zákonné rozmezí pokuty vymezuje (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, čj. 5 As 9/2019-41, odst. [13], v němž se zdejší soud zabýval totožnou otázkou).

[18] Další kasační námitka směřovala proti nedostatečnosti skutkových zjištění v otázce rychlostního limitu stanoveného v měřeném úseku. Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že zástupce stěžovatele takovou námitku ve vztahu k totožnému místu měření uplatnil v několika dalších řízeních a zdejší soud se tak danou otázkou již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 23. 8. 2018, čj. 7 As 248/2018-39, dospěl v této souvislosti k závěru, že „ze správního spisu (mj. z fotodokumentace z měřícího zařízení, vyjádření Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, ze dne 29. 1. 2014 atp.) vyplývá, že v daném úseku byla dovolena maximální rychlost 50 km/h“. Nejvyšší správní soud ověřil, že dané vyjádření se nachází rovněž v předloženém správním spisu v nyní posuzované věci a rovněž z fotodokumentace plyne údaj o maximální povolené rychlosti 50 km/h. Jelikož stěžovatel tyto podklady nijak nezpochybňoval (ačkoli k tomu měl ve správním řízení prostor), neměl žalovaný důvod ověřovat, zda je dopravní značka omezující rychlost v měřeném úseku stále na svém místě. Obdobnou argumentací stěžovatelova zástupce týkající se totožného místa se Nejvyšší

pokračování

správní soud zabýval např. také v rozsudcích ze dne 27. 6. 2018, čj. 1 As 34/2018-35, a ze dne 6. 9. 2018, čj. 6 As 202/2018-42, a neshledal ji důvodnou. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že individuální hodnocení skutkových okolností každé věci může vést v některých případech k odlišným závěrům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, čj. 2 As 291/2018-43). V nynější věci byl však Nejvyšší správní soud v tomto ohledu veden především závěry plynoucími z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS. Z něj totiž také mj. plyne, že za situace, kdy správní orgán provedl standardní dokazování odpovídající typu projednávaného přestupku, z něhož nevyvstávají rozumné pochybnosti o průběhu skutkového děje, přičemž účastník řízení provedené dokazování a jeho výsledky nespochybnil, nemůže změna jeho pasivního postoje ve správním řízení obvykle vést k úspěchu v následném soudním řízení. Že takové rozumné pochybnosti v nyní posuzované věci nejsou dány, potvrdil Nejvyšší správní soud již ve výše označených dřívějších rozsudcích. V návaznosti na výše uvedené lze také dodat, že důkazní břemeno v přestupkovém řízení primárně spočívá na správním orgánu (řízení o přestupku je ovládáno zásadou oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. rozsudek ze dne 29. 3. 2017, čj. 8 As 186/2016-35). Ani takto stanovené požadavky však stěžovatel v projednávané věci nesplnil. V kontextu ostatních uplatněných námitek dává Nejvyšší správní soud ve shodě se svou výše odkazovanou judikaturou, od níž nemá důvod se v nyní posuzované věci odchýlovat, za pravdu krajskému soudu i v tom, že toto tvrzení se navíc jeví být pouze účelovým.

[19] Ve výše citovaném rozsudku sp. zn. 7 As 248/2018 se Nejvyšší správní soud vypořádal také s poslední kasační námitkou, kterou stěžovatel zpochybňuje měření s odkazem na to, že proběhlo „v místě křižovatky“, která dle jeho názoru rušila omezení rychlosti. Nejvyšší správní soud považuje za dostačující, pokud na tomto místě pouze zopakuje, že *„v případě úsekového měření rychlosti není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobkyně v křižovatce vymezené v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Relevanci v dané věci nemá ani fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Tvrzení žalobkyně, že za hranicí předmětné křižovatky není dopravní značka č. B 20a umístěna, je tvrzení ničím nepodložené. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobkyně v něm navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobkyně ho totiž v celém správním řízení vůbec nevznesla.“* Ani tato poslední námitka tak není důvodná a napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. září 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu